

A divoké zvíře potkalo člověka

Umíral. Nemohl to říct s jistotou, protože nikdy předtím takový pocit neměl, ale věděl, že každý nádech ho stojí stále více námahy. Cítil pomalý chlad, jenž začal pokradmu prostupovat jeho tělo a sledoval, jak jeho krev, životadárná tekutina, pomalu vytéká z jeho smrtelné schránky, jakoby s ním už nechtěla mít cokoliv společného.

Už dávno přestal křičet o pomoc. V puse měl od toho křiku sucho a v krku ho škrábalo. Vzdal to. Ležel na zádech a pozoroval modrou oblohu, překrytou větvemi hustého lesa. Věděl, že toto bude jeho poslední pohled na svět. Po tváři mu skanula jediná slza. Začínal rozumět, proč lidé pláčou, když umírají. Je to daleko snazší. Přitom by se ale své smrti s chutí zasmál. Tak hloupá nehoda to byla! Chtěl to vykřičet do světa. Chtěl, aby všichni slyšeli, že on umírá, právě teď a právě tady! Pro ten účel se zhluboka nadechl, ale zvládl, jen syknout bolestí, jak se rána na jeho bříše pootevřela. Chvilí s ní bojoval, a když se uklidnil, znovu na něj plnou vahou dopadla tíha situace a přišpendlila ho k zemi. Ani se nehnu. Nebylo proč. Proč by se měl hýbat? K čemu by to bylo? Otázky tohoto typu se mu honily hlavou, společně s obrazy z jeho života. Tolik věcí by udělal jinak, nebo by je neudělal vůbec. Některé by rád udělal hned několikrát, ale to vše je už pryč, jako on za chvíli.

Jeho dech se zpomaloval, víčka těžkla, až se zavřela úplně. Náhle uslyšel zašustění křoví a kroky mířící přímo k němu. Nebyly lidské, to ještě rozpoznal. S vypětím sil mírně otevřel oči a to, co spatřil, ho nesmírně udivilo a vyděsilo téměř k smrti. Pomalu se k němu blížilo medvěd. A kde je medvěd, je i jeho matka.

Rychle oči zase zavřel a pomyslel si: *„Jak rychle se ten život mění. Ještě před chvílí sežrání medvědicí nebylo ani v prvních pěti možnostech, jak zemřít.“* Hned nato se z podrostu vynořila i obří samice, která bedlivě pozorovala své mládě, jenž se k němu přibližovalo. Cítil, jak mu očuchává nohu, pak ruce a nakonec i hlavu. Měl ohromné nutkání se zvednout a utíkat daleko odsud, ale bránily mu v tom dvě věci: strach a nadcházející smrt.

Medvědice se chvíli dívala na činy potomka, ale pak se otočila a odcházela zpět do houští. Svitla mu naděje, že se jeho čas zcela nenachýlil ke konci, ovšem medvěd se od něj nechtělo hnout. Přemístilo se zpět k jeho zakrvácené ruce a tiše zakňučelo. I toto stvoření plné života zná pach smrti.

Slyšel, jak samice nespokojeně zabručela, když si všimla, že ji mládě nenásleduje. Vracela se pomalými, šouravými kroky zpět. Srdce v těle se mu rozbušilo, jakoby popadlo druhý dech. Poznal, že nyní ho při životě drží jen strach. Ten mu propůjčil další chvíle ve smrtelném světě, ale začínal si říkat, že o takové ani nestojí. Najednou na své ruce ucítil vlhký jazyk medvědice. Lekl se a škuhl sebou, ale hned mu v odpověď na tento pohyb odpověděla jemu již dobře známá bolest. Vybičoval se k jejímu překonání, a dokonce zvládl zvednout ruku a chabě s ní mládě odhánět. To ale nepřestávalo v olizování jeho ruky, jakoby se snažilo smýt z něho ten zápach nevyhnutelného konce.

Matka konečně dorazila zpět k místu, kde zanechala své dítě a on ztuhl. Nebyl schopen pohybu, ba i tak nepatrného jako spustit ruku dolů. Mohl jen bezmocně sledovat, jak se k němu to obří, divoké zvíře blíží. Zabručela a medvěd zvedlo své chlupaté uši, ale dál se zabývalo jeho rukou. Medvědice se ozvala znovu, tentokrát daleko hlasitěji. Ačkoli on sám nikdy nebyl příliš poslušné dítě a nijak netíhl k poslouchání rozkazů, nyní to viděl z úplně jiné perspektivy.

Odstrčila potomka a sama nasála do nozder pach jeho ruky. Zarazila se a přísahal by, že se mu na chvíli podívala přímo do očí. Vždy si myslel, že zvířata jsou jen divoké bestie. Bez disciplíny, bez využití. Ale v očích tohoto zvířete spatřil inteligenci a jakýsi soucit.

Byla to ovšem opravdu jen chvíle, protože se jí do cesty znovu přimotalo nezbedné a zvědavé mládě. Postavila se na zadní a hlasitě zařvala. Nepohnul se, ani žádný zvuk mu nesplynul ze rtů. Stačil pouze vytřeštit oči dokořán, než jeho srdce, znavené celoživotní prací, vypovědělo službu bez jakýchkoli upozornění předem. Oční víčka mu klesla a obestřela ho tma.

Co se následně dělo si nepamatuje. Probudil se až na nemocničním lůžku v prosluněném pokoji. Zamrkal kvůli ostrému světlu a s přivřenými očima se rozhlédl po malé, jednoduše zařízené místnosti. Po chvíli mu zrak padl na osobu sedící na židli vedle postele.

„Konečně ses probudil,“ prohodila postava s úsměvem.

„Jak dlouho tu jsem?,“ zeptal se pomalu unaveným hlasem.

Osoba zamýšleně pokývala hlavou a pak odpověděla: „Už tomu budou tři dny, kdy tě přivezli.“

Muž překvapením ztuhl. „Tři dny? Ty jsi tu celé tři dny, příteli?“

Sedící muž se zasmál: „Kdepak, před chvílí jsem přišel. Co sis myslel?“

Ušklíbl se a zadíval se na strop. „Jak jsem se sem vlastně dostal?“

Jeho přítel se pohodlně opřel o opěradlo židle a nohy zkřížil na okraji postele. „Dejme tomu, že teď už ti nikdo neřekne jinak, než Zaříkávač medvědů.“

Podezíravě se na rozvaleného muže podíval. „Chceš říct, že ty mi už nikdy jinak neřekneš.“

Osoba rozhodila ruce v bezbranném gestu a zazubila se. „Uznávám, ale pak mi řekni, jak se ti povedlo přimět divokou medvědicí, aby tě přinesla přímo před dveře hájovny.“

Zraněný muž přesunul ruku na obvaz, jenž zakrýval ránu, která měla být jeho koncem, a na mysl mu vytanul obraz své chlupaté záchránkyně. „To že udělala?“